

Sygnatura akt: I C 286/16 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: sekr. sąd. Arleta Ratajczak

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2016 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...)(...)w G.**

przeciwko: **M. W.**

- o zapłatę,

1. oddała powództwo,

2. zasądza od powoda (...)(...)w G. na rzecz pozwanego M. W. kwotę 1.217,00 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych zero groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia

Ludmiła Dulka - Twarogowska

Sygn. akt I C 286/16 upr

UZASADNIENIE

W dniu 21 marca 2016r. powód(...)(...) w G., działający przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, skierował do Sądu pozew, w którym domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego M. W. kwoty 2.053,94 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanymi od kwoty 1.872,62 zł za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1.200 zł oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, iż dochodzona wierzytelność powstała w wyniku zawarcia w dniu (...)r. przez pozwanego z (...) umowy kredytu gotówkowego nr (...). Z dniem 23 września 2011 r. (...) zmienił nazwę na (...), a następnie wobec braku spłaty zadłużenia, w dniu (...) zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności wynikającej ze wskazanej umowy bankowej. Na jej podstawie nabył wierzytelność w łącznej kwocie 1.855,65 zł, w tym: 817,10 zł tytułem kapitału, 754,23 zł tytułem odsetek umownych naliczanych przez bank w okresie od dnia jej zawarcia do dnia sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda w wysokości zgodnej z treścią zawartej z pozwanym umowy kredytu gotówkowego, 103,00 zł tytułem kosztów poniesionych przez bank w związku z monitoringiem płatności (koszty upomnień telefonicznych i pisemnych) oraz tytułem kosztów działań windykacyjnych podejmowanych przez bank po dniu wypowiedzenia umowy (koszty windykacji pisemnej, telefonicznej, bezpośredniej) w wysokości zgodnej z treścią umowy kredytu gotówkowego, 181,32 zł tytułem zasądzonych i niewyegzekwowanych przez poprzedniego wierzyciela kosztów procesu. Na dzień 04 marca 2016 r. łączna wysokość zadłużenia pozwanego została stwierdzona dokumentem księgowym w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda i wynosiła 817,10 zł tytułem kapitału, 952 zł tytułem odsetek, 284,32 zł tytułem kosztów (k.3-4).

W dniu (...). Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie, uwzględniając w całości roszczenie powoda zawarte w pozwie, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k.20).

W sprzeciwie od wskazanego nakazu zapłaty pozwany, reprezentowany przez radcę prawnego, podniósł zarzut niewykazania istnienia wierzytelności opisanej w pozwie, braku legitymacji procesowej materialnej czynnej po stronie powoda, błędnego wyliczenia kwoty dochodzonego roszczenia oraz przedawnienia roszczenia i wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od strony powodowej na swoją rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Uzasadniając poszczególne zarzuty wskazano, że zgłoszone w pozwie żądanie jest uzasadniane zapisami zawartymi w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu, który w świetle znowelizowanego art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych, jest pozbawiony mocy prawnej dowodów urzędowych w postępowaniu cywilnym i potwierdza jedynie fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, lecz nie stanowi dowodu na skuteczność cesji wierzytelności, ani na istnienie i wysokość nabytej wierzytelności. Pozwany zakwestionował, jako dowód istnienia wierzytelności, przedłożoną przez powoda niepoświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię umowy kredytu. Zarzucił powodowi brak legitymacji materialnej czynnej, z uwagi na brak dokumentów świadczących o skutecznym przejściu na powoda zindywidualizowanej i istniejącej w stosunku do niego wierzytelności, w szczególności wykazu wierzytelności nabytych przez powoda umową cesji w przepisanej prawem formie oraz dowodu zapłaty ceny. Pozwany zaprzeczył ponadto wysokości dochodzonego roszczenia co do należności głównej, jak i co do odsetek, wskazując że strona powodowa nie wskazała, w jaki sposób wyliczyła kwotę dochodzoną w pozwie, poprzestając na gołosłownych twierdzeniach, nie dających się zweryfikować (k.23-27).

Powód w piśmie procesowym z dnia (...). odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia, wskazał, iż jest on chybiony, ponieważ w okresie pomiędzy wypowiedzeniem umowy kredytu przez poprzedniego wierzyciela w dniu (...).r., a datą skierowania pozwu do Sądu w dniu (...).r. termin przedawnienia został przerwany kolejno: skierowaniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności (...), wydaniem postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności (...).w dniu (...).r., złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji, postanowieniem komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z dnia (...).r., złożeniem pozwu w dniu (...).r. Powód powołując się na orzecznictwo, podał, iż wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu stanowi ewidentny dowód nabycia danej wierzytelności (k.39-45).

W kolejnych pismach procesowych strony podtrzymały swoje wcześniejsze stanowiska (k.64-67, 72-73).

Sprawa została rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...).r. M. W.zawarł z (...)we W.umowę pożyczki gotówkowej nr (...)w kwocie 1.568,97 zł na okres od (...).r. do (...).r.

Z uwagi na nie regulowanie przez pozwanego rat pożyczki, w dniu (...).r. (...)z siedzibą we W.wystawił przeciwko M. W.bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym wysokość zobowiązania dłużnika została określona na łączną kwotę 1.536,40 zł. Na sumę tą składały się następujące pozycje: należność główna - 1.144,14 zł, odsetki za okres od (...).r. do dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego - 289,26 zł, należne koszty, opłaty i prowizje – 103,00 zł, dalsze odsetki obciążające dłużnika od dnia następnego po dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego do dnia zapłaty, obliczone od kwoty 1.144,14zł naliczane wg zmiennej stopy procentowej odsetek maksymalnych.

W dniu (...).r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w W., na wniosek wierzyciela, w sprawie I Co (...)nadał klauzulę bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...)z ograniczeniem odpowiedzialności dłużnika do kwoty 18.799,64 zł. Następnie na wniosek pierwotnego wierzyciela, w oparciu o wskazany tytuł wykonawczy, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w C. M. B.prowadził postępowanie egzekucyjne KM (...)przeciwko pozwanemu, które zostało umorzone na mocy postanowienia z dnia (...).r., wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji – na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 kpc.

Dowody :

- **umowa pożyczki gotówkowej nr (...) (k.110-113),**
- **bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) (k.50),**
- **szczegółowe wyliczenie odsetek (k.52),**
- **postanowienie referendarza z 17.08.2011r., sygn. I Co(...)(k.48),**
- **postanowienie komornika z 28.03.2013r., sygn. Km (...)(k.53).**

Z dniem (...)r. (...)zmienił nazwę na (...)

Okoliczność bezsporna.

W dniu 31 marca 2014r. (...)z siedzibą we W.zawarł z (...)Niestandardyzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w G.umowę przelewu wierzytelności. Na podstawie § 2 ust. 2 tej umowy, jej przedmiot stanowiły wierzytelności opisane w załączniku nr 5 do umowy, który został sporządzony w postaci plików zapisanych na płycie CD oraz w postaci „wykazu wierzytelności” w formie papierowej i stanowił integralną część umowy (§ 2 ust.1a umowy).

Dowód:

- **umowa przelewu wierzytelności z (...). (k.88-102).**

Strona powodowa sporządziła wydruki dwóch wyciągów z załącznika do umowy przelewu wierzytelności z dnia (...)r., z których treści wynika, iż pozwany M. W.zawarł w dniu (...)r. umowę nr (...), przy czym całość zadłużenia wynosiła 1.855,65 zł, z czego zadłużenie kapitałowe – 817,10 zł, z tytułu odsetek-754,23zł, z tytułu opłat-284,32zł.

Dowód:

- **dwa wyciągi z załącznika nr 5 do umowy przelewu wierzytelności (k.14, k.108-109)**

W dniu 04 marca 2016r. J. B., działający w imieniu powoda, sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych, z którego wynika, że w dniu (...)r. strona powodowa nabyła od (...)z siedzibą we W.wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z zawartej w dniu 02 lutego 2009br. umowy kredytu gotówkowego. Kwota zadłużenia na dzień wystawienia wyciągu wynosiła 2.053,94 zł, w tym kapitał – 817,10 zł, odsetki – 952,52 zł i koszty – 284,32 zł, a wysokość rocznej stopy procentowej odsetek umownych na dzień 04 marca 2016r. wynosiła 14%.

Dowód:

- **wyciąg z ksiąg rachunkowych (...) (...) w G.(k.5).**

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, ponieważ pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia zgłoszonego w pozwie, który okazał się zasadny.

Strona powodowa swoją legitymację czynną oparła na art. 509 § 1 kc stanowiącym, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast z treści § 2 powołanego wyżej przepisu wynika, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Wierzytelność, przechodzi na nabywcę solo consensu, tj. przez sam fakt zawarcia umowy przelewu. Dla swej

skuteczności cesja wierzytelności winna określać strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot przelewu. Elementy te powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowi art. 720 § 1 kc, zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki w świetle unormowań kodeksu cywilnego może mieć zarówno charakter odpłatny, jak i nieodpłatny, a do głównych świadczeń stron należy zaliczyć udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu (po stronie pożyczkodawcy) oraz zwrot tych środków (po stronie pożyczkobiorcy).

Ponadto zastosowanie znajdują także: przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy) - zgodnie bowiem z art. 78 Prawa bankowego do umów pożyczek pieniężnych zawieranych przez bank stosuje się odpowiednio przepisy tejże ustawy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu (czyli art. 70, 74-77 Prawa bankowego) oraz przepisy obowiązujące w dniu zawarcia umowy ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2001.100.1081), w szczególności art. 2 ust. 1 i 2 pkt 1 stanowiący, iż przez umowę o kredyt konsumencki (w tym umowę pożyczki) rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej "kredytodawcą", udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci.

Zgodnie z art. 117 kc, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118 kc). W myśl art. 120 § 1 kc, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Pojęcie wymagalności roszczenia nie zostało zdefiniowane przez żaden przepis kodeksu cywilnego. Bieg terminu przedawnienia roszczenia wynikającego z zobowiązania rozpoczyna się w dniu, w którym świadczenie powinno być spełnione. W orzecznictwie przyjmuje się, że roszczenie staje się wymagalne wtedy, gdy wierzyciel może skutecznie żądać od dłużnika zadośćuczynienia jego roszczeniu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1991 r., III CRN 500/90, OSN 1992, nr 7-8, poz. 137, Lex nr 3753).

Ustawowym skutkiem przedawnienia jest powstanie po upływie terminu przedawnienia po stronie tego, przeciwko komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia (tzw. zarzut peremptoryjny). Wykonanie tego uprawnienia powoduje, że roszczenie już nie może być skutecznie dochodzone. Dotyczy to nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienie (vide: uchwała SN z dnia 10 listopada 1995r., III CZP 156/95, OSNCP 3/96/31, Lex nr 23701). Przedawnione roszczenie zmienia się w tzw. zobowiązanie naturalne, którego cechą jest niemożność jego przymusowej realizacji.

Na gruncie niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż roszczenie B. (poprzednika prawnego strony powodowej) - jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej – podlegało trzyletniemu okresowi przedawnienia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 10 października 2003r., II CK 113/02, OSP 2004/11/141, Lex nr 106951; wyrok Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2007 r., IV CSK 356/06, Lex nr 276223; wyrok Sądu Najwyższego z 02 października 2008 r., II CSK 212/08, OSNC ZD 2009/3/60, Lex nr 499152). Z umowy pożyczki wynikało, iż świadczenie pozwanego miało być spełniane częściami, przy czym nie miało ono charakteru okresowego, gdyż wielkość zobowiązania była od początku znana. Świadczenie pieniężne jest, co do zasady, świadczeniem podzielnym (art. 379 § 2 kc). Świadczenie to może być bowiem niewątpliwie spełnione częściowo bez istotnej zmiany jego przedmiotu lub wartości (vide: wyrok SNz dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 821/00, Lex nr 54375; wyrok SN z dnia 21 maja 2004 r., V CK 505/03, Lex nr 194091). Jeżeli zatem świadczenie pieniężne jest zasadniczo świadczeniem podzielnym, oznacza to, że może być ono spełnione w ratach. Skutkiem tego jest powstawanie wymagalności podzielonego roszczenia w terminach płatności każdej z rat. W konsekwencji trzyletni termin przedawnienia roszczeń powoda rozpoczynał bieg oddzielnie dla każdej z rat, przy czym w stosunku do ostatniej miało to miejsce w dniu (...)r.

Ponieważ jednak – zgodnie z twierdzeniami powoda - pierwotny wierzyciel w dniu 09 sierpnia 2010 r. wypowiedział pozwanemu umowę (k.40), należy przyjąć, iż doszło do skrócenia terminu końcowego spłaty ustalonego w umowie. Uwzględniając 30-dniowy termin wypowiedzenia umowy, zasadne jest uznanie, iż roszczenie stało się wymagalne (...)r. i od tego dnia rozpoczął bieg terminu przedawnienia.

Sąd podziela stanowisko powoda, iż do przerwania biegu przedawnienia doszło – na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 kc, przez skierowanie przez pierwotnego wierzyciela do sądu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności wystawionemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz następnie przez skierowanie do komornika sądowego wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny, któremu została nadana klauzula wykonalności. Co więcej, zgodnie z przepisem art. 124 § 2 kc, nastąpiło zawieszenie biegu przedawnienia aż do czasu zakończenia postępowań wywołanych tymi wnioskami, czyli przez okres, w którym uprawniony nie miał możliwości podejmowania innych środków w celu realizacji roszczenia.

Niemniej w ocenie Sądu skutki przerwania i zawieszenia biegu przedawnienia, do którego doszło w niniejszej sprawie, odnoszą się tylko i wyłącznie do pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. W żadnym razie wspomniane czynności banku (wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w oparciu o bankowy tytuł wykonawczy) **nie przerwały biegu przedawnienia w stosunku do powoda**, jako nabywcy wierzytelności.

Jak zauważa Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 roku (sygn.. III CZP 29/16, LEX nr 2067028), „w razie cesji wierzytelności na podstawie art. 509 § 2 kc, co do zasady nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia - zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu. **Jednak w przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym.** Tak szczególne uprawnienie, jakim była możliwość wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, przysługiwało bowiem jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności. Niedopuszczalne było nadanie klauzuli wykonalności na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem (por. uchwała SN z 02.04.2004 r., sygn.. III CZP 9/04, LEX nr 106565; uchwałą SN z 22.02.2006 r., sygn.. III CZP 129/05, LEX nr 171720). Podobnie cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, albowiem w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 kpc, a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 kpc, musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia

postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem” (por. także uzasadnienie wyroku SN z 19.11.2014 r., sygn.. II CSK 196/14, LEX nr 1622306).

Sąd I Instancji powyższą argumentację w całości podziela. Jednocześnie zważając właśnie na wyjątkowość uprawnień banku, przyznanych mu na mocy nie obowiązujących już przepisów art. 96 – 98 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe, do uzyskiwania tytułu egzekucyjnego poza sądowym postępowaniem rozpoznawczym, a także na niedopuszczalność nadawania klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym na rzecz cesjonariusza niebędącego bankiem, Sąd w niniejszym składzie stoi na stanowisku, iż powód niebędący bankiem, który nabył wierzytelność, nie może powoływać się także na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną złożeniem przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Prowadziłoby to bowiem do rozszerzającej interpretacji wyjątkowych uprawnień nadanych tylko i wyłącznie bankom, sprzecznej z zasadami praworządności.

Reasumując – skoro roszczenie pozwanego stało się wymagalne w dniu 10 września 2010 roku, to do jego przedawnienia doszło 10 września 2013 roku. Powód wytoczył o nie powództwo w dniu 21 marca 2016r., a więc w momencie, gdy było już przedawnione.

W świetle powyższego, w pkt 1 wyroku Sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu w pkt 2 wyroku orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik. Strona przegrywająca sprawę zwraca na żądanie przeciwnika koszty procesu. Zasądzona kwota 1.217,00 zł obejmuje wynagrodzenie radcy prawnego, ustalone na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) oraz 17,00 zł opłaty skarbowej od czynności złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa.

Wąbrzeźno, dnia 17 października 2016 r.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka - Twarogowska